

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τοῦ PAUL MAUROY

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

"Όταν ἔμαθε ὁ 'Ολιβιέ πὼς ἡ Μαγδαληνὴ βρίσκεται σὲ κίνδυνο, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δωμάτιό της.

"Ἡ φτωχὴ νέα !... 'Εδῶ καὶ ἔξη μῆνες ἦταν εὐτυχῆς, νομίζοντας πὼς τὴν ἀγαποῦσαν. Ἡ ζωὴ της ἦταν χαρούμενη... Τώρα ὁμοῦς τελείωσαν ὅλα. Θὰ πέθαινε ! Ἐσπλημένη στὸ κρεβάτι, μέσα στὴν κομπὴ καμαρούλα της, ἔνοιωθε πὼς ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα πλησίαζε τὸ τέλος τῶν βασάνων της, κ' ἐπειδὴ ζωὴ χωρὶς ἔρωτα γι' αὐτὴν δὲν ἄξιζε τίποτα, χαμογελοῦσε πρὸς τὸ θάνατο !

Αὐτὴ τὴ στιγμή μὲ κλειστά μάτια ἠσύχαζε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τρομερὴ κρίσι πὸν πέρασε. Ὁ 'Ολιβιέ, καθισμένος κοντὰ στὸ κρεβάτι της, συλλογιζόταν τὸ δράμα ποῦχε συμβεῖ. Βρισκόταν σ' ἓνα νοσοκομεῖο ὡς ἑσωτερικὸς γιατρός, ὅταν μιὰ καλὴ γυναίκα, γειτόνισσα τῆς Μαγδαληνῆς, ἦρθε καὶ τὸν εἰδοποίησε νὰ τρέξῃ στὸ σπιτί της νέας πὸν γνώριζε πὼς ἦταν φίλη του.

'Ακολούθησε τὴ γυναίκα καὶ στὸ δρόμο ρωτῶντας τὴν ἔμαθε, μὲ λύπη, πὼς ἡ Μαγδαληνὴ σὲ μιὰ στιγμή ἀπελπισίας, ἀνοῖξε τὸ παράθυρό της καὶ ἔπεσε στὸ δρόμο, πάνω στὸ πεζοδρόμιο. Τὴν σηκώσανε καὶ τὴν φέρανε στὴν κάμαρά της καὶ τώρα βρισκόταν στὸ κρεβάτι της σὲ ἀγωνία θανάτου.

'Ο 'Ολιβιέ λυπήθηκε πολὺ ! Ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν παιδικὴ του φιλενάδα, ἀπ' τὸν καιρὸ πὸν ζοῦσαν μαζὶ στὸ χωριὸ τους, στὸν κάμπο. Μεγαλώνοντας τὴν ἀγάπησε, μὰ δὲν τῆς εἶπε τίποτα, γιατί ἔνοιωθε πὼς δὲν μπορούσε ποτέ νὰ ἀρέσῃ σ' ἓνα κορίτσι. Ἡ φύσις τὸν εἶχε ἀδικήσει. Φιλάνθεος, ραχητικός, μὲ πρόσωπο χλωμό, κοῦτσαινε καὶ λιγάκι, γιατί μικρὸς εἶχε σπάσει μιὰ γάμπια του. Μὰ ἂν τὸ ἔξωτερικό του δὲν ἦταν ὡμορφο, εἶχε καλὴ καρδιά καὶ πονετικὴ ψυχὴ.

Στὸ Παρίσι, ὅπου τὴ γονικά του τὸν στείλανε γιὰ νὰ σπουδάσῃ, ἔμενε ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ. Τώρα ἦταν παιὼ γιατρός, βοηθὸς σὲ νοσοκομεῖο καὶ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ὀπαίωνα καὶ τὸ διπλωμά του.

'Ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν ὄρφανὴ, καὶ ζοῦσε στὸ Παρίσι μὲ μιὰ θεῖά της. Ἦταν δασκάλισσα καὶ, ἀν πέθανε ἡ θεῖά της, μπήκε παιδαγωγὸς στὸ σπιτί τῆς κόμισσας ντὲ Λαβερντέν.

Πολλὲς φορὲς φορὲς ὁ 'Ολιβιέ πῆγαινε καὶ ἔβλεπε τὴν Μαγδαληνὴ, καὶ οἱ δύο νέοι μιλοῦσαν γιὰ τὰ παιδικὰ τους χρόνια. Ἐκεῖνος μόλις μπορούσε νὰ κρύψῃ τὴν συγκρατῶντας τὴν φλόγα πὸν κατέτρωγε, ἐνῶ ἐκεῖνη τὸν θεωροῦσε ἀπλῶς ἀν ἓνα παλιὸ σύντροφο.

Πόσο ὑπόφερε ὁ φτωχὸς ὅταν ἡ Μαγδαληνὴ μὲ φωνὴ πνιμμένη ἀπ' τὰ δάκρυα καὶ τὴν λύπη τοῦ ἔξομολογεῖτο τὴν ζωὴ της. Ἄλλοιμονο ! Ἐἶχε τρυφερὴ καρδιά ἡ ἀτυχὴ νέα καὶ ἀγάπησε ξαφνικά τὸν Γιῶργη ντὲ Λαβερντέν, τὸν ἀδελφὸ τῆς μαθητριάς της. Τὸν ἀγάπησε μ' ὅλη τὴν καρδιά της. Ὁ κατήφορος ἦταν τόσο γλυκὺς, τόσο τρυφερὸς καὶ δολεαστικὸς, στίς πρώτες ματιές καὶ τὰ χειροσφιζήματα, πὸν αἰνῶ-αἰνῶ ἐγκατέλειψε τὸν ἑαυτὸ της καὶ τοῦ δόθηκε γιατί τὸν ἐλάτρευε... Ἐκεῖνος πὸν σὴν ἀρχὴ ἦταν τρελλὰ ἔρωτευμένος μαζί της ἔγινε αἰνῶ-αἰνῶ ἀπὸ φίλος κύριος της, καὶ ἡ Μαγδαληνὴ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ ἀρνηθῇ τίποτα...

Περάσανε μαζὺ ἔξη μῆνες εὐτυχίας. Πολλὲς φορὲς ἡ φτωχὴ εἶχε τύψεις γιὰ τὸ λάθος ποῦκανε' ὅταν ὁμοῦς ἀντάμωσανε μαζὺ του τὰ ἔχνοῦσε ὅλα καὶ ἡ ψυχὴ της χανότανε σ' ἐκστάσεις !... Ἐπίστευε στὰ λόγια τοῦ φίλου της, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχεν ὑποσχεθεῖ πὼς θὰ τὴν ἔκανε γυναίκα του. Ἐπίσης τὴν ἔπεισε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπιτί του, νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ δασκάλια τῆς ἀδελφῆς του καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ σ' ἓνα δωματίο ὅπου πῆγαινε παιὰ καὶ τὴν ἔβλεπε καθημερινῶς. Ἡ ζωὴ της περνοῦσε εἶσι μὲ ἔρωτα καὶ χαρὰ. Αὐτὸ βαστάζε ἔξη μῆνες. Ἡ Μαγδαληνὴ, ἀρχισ νὰ βροῖσχη παιὼ πὸς ὁ καιρὸς περνοῦσε, μὰ ὁ νέος ἀντὶ νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσι πὸν τῆς ἔδωσε, δὲν πῆγαινε νὰ τὴν βλέπῃ πλέον τακτικά βρισκοντας χιλίες προφάσεις γιὰ νὰ τὴν καθιστοῦσῃ...

'Ἐπὶ τέλους ἔφτασε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς συμφορᾶς. Ἐνα δειλινοὺ ἡ Μαγδαληνὴ ἔλαβε ἓνα γράμμα τοῦ νέου καὶ τὸ ἀνοῖξε μὲ φόβο ἔχοντας κακὲς προαισθήσεις. Ὁ Ντὲ Λαβερντέν τῆς ἔγραψε πὼς ὅλα τελειώσανε μεταξύ τους καὶ ὅτι πρέπει νὰ καταλάτῃ πὼς ἓνας νέος ἀν κ' αὐτὸν, γρήγορα ἢ ἀργά, θὰ παντρευότανε μὲ μιὰ νέα τῆς τάξεως του !... Ἡ Μαγδαληνὴ διαβάζοντας τὸ γράμμα αὐτὸ ἔλιτισθη... Δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια της, νόμιζε πὼς ὀνειρεύεται... Συντριμμένη σοφιστικῶς σὲ μιὰ καρέκλα, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ τὰ δόντια σφιγμένα. Ἐπειτα τινάχτηκε ἔξαφνα ἐπάνω, ἀνοῖξε τὸ παράθυρο κ' ἔπεσε ἔξω !.

Β'.
Αὐτὴ ἦταν ἡ θλιβερὴ ἱστορία τῆς Μαγδαληνῆς...

Καὶ τώρα πὸν βρισκονταν ἐτοιμοθάνατη στὸ κρεβάτι, ὁ 'Ολιβιέ κῦταξε τὴν μαρμαρινὴ ὀμορφιά της μὲ ἀπερίγραπτη λύπη. Αὐτὸ τὸ ἀγαπημένο του πρόσωπο πέθανε κάτω ἀπὸ τὰ μάτια του χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ ἐπαναφέρει στὴ ζωὴ. Προσκάλεσε τοὺς καλλιτέρες γιατροῦς τοῦ νοσοκομείου μὰ ὅλοι φύγανε ἀφοῦ τὴν ἐξήτασαν

κοινωντας τὸ κεφάλι τους ἀπελπισμένα...

«Ἄν τοῦλάχιστον μπορούσα, σκέφτηκε ὁ 'Ολιβιέ, ν' ἀνακουφίσω τὴ δύστυχη νέα. Ἄν μπορούσα νὰ λιγοτένω τὴν ἀγωνία της ! » ἤξερε πὼς ὁ πεῖδ βαρὺς πόνος βρισκονταν στὴν καρδιά της, γιατί ἀκόμα ἀγαποῦσε τὸν ἄλλον!...

Ναὶ τὸν ἀγαποῦσε, γιατί στὸν ταραγμένο ὕπνο της μονάχα τὸ δικὸ του ὄνομα ἐπόφερε ! Αὐτὸ ἔφευγε ἀπὸ τὰ χεῖλι της σὺν μιὰ ἔλαφρο πνοή ! Ἄχ ! πόσο ὁ ἔρωτας ἀντέχει καὶ πὼς συγχωρεῖ ὅλες τῆς ἀνανδρίες καὶ τῆς προδοσίας !

— Γιῶργο! ψιθύριζε ἡ Μαγδαληνὴ καλώντας τὸν Ντὲ Λαβερντέν.

Καὶ ὁ 'Ολιβιέ σκεπτότανε. Γιατί νὰ μὴ καταπνέω τὴν ταραχὴ πὸν αἰσθάνομαι ! Ναὶ τὴν ἀγαπῶ, ἀλλὰ πρέπει μολαταῦτα νὰ προσπαθήσω ὅσις νὰ πεθῆνῃ εὐχαιρισμένο αὐτὸ τὸ κακόμοιρο παιδί. Ποῖος ξέρει ἂν αὐτὸς πὸν ἀγαπᾷ δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους πὸν δὲν εἶνε σβυσμένα μέσα τους ὅλα τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα. Ἴσως ἔρθει τρέχοντας μὲ δάκρυα στὰ μάτια κοντὰ στὸ θῦμα του, ὅταν μάθει τί συνέβη. Βλέποντάς τον κοντὰ τῆς ἡ Μαγδαληνὴ θὰ ὑποφέρει ἴσως λιγώτερο, καὶ ἂν ἐκεῖνος τῆ βεβαιώσῃ πὼς τὴν ἀγαπᾷ πάντοτε ἴσως ἡ φτωχὴ μου Μαγδαληνὴ ξεψυχήσει εὐτυχισμένη...

'Ο 'Ολιβιέ ἀνοῖξε τότε τὴν πόρτα, φώναξε σιγὰ τὴν γειτόνισσα καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ μείνει στὴ θεῖα του κοντὰ στὸ κρεβάτι ἔως ὅτου γυρίσει. Ἐφυγε κατόπιν βιαστικά γιὰ τὸ σπιτί τῆς κυρίας ντὲ Λαβερντέν.

Γ'.

Στὸ μέγαρο Λαβερντέν ὁ 'Ολιβιέ ζήτησε νὰ δῇ τὸ Γιῶργο. Ὁ-ταν ὁμοῦς ὁ ἀσπλαχνὸς νέος παρουσιάστηκε μπρὸς του, λίγο ἔλειψε νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπ' τὸ λαμό καὶ νὰ τὸν πνίξῃ. Κρατήθηκε ὁμοῦς καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἀπόπειρα τῆς αυτοκτονίας τῆς Μαγδαληνῆς, τὴν ἀγωνία της καὶ πὼς ὕστερα ἀπὸ λίγες ὥρες θὰ πέθαινε. Τὸν παρακάλεσε νὰ πᾶνε μαζί στὸ σπιτί της γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὸν εὐεταῖο ἀποχαιρετισμό.

'Ο νέος ἀγωνιήθηκε πολὺ καὶ ἀκολούθησε τὸν 'Ολιβιέ χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσῃ μὲ τί δικαίωμα ἐμπαινε στὸ σπιτί του καὶ τί συγγένεια εἶχε μὲ τὴ Μαγδαληνὴ γιὰ νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὴ. Ἐσκεπτόταν ὅτι δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο πηγαινοῦντας στὸ σπιτί τῆς δυστυχισμένης αὐτῆς, πὸν θὰ πέθαινε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή...

'Όταν φθάσανε στὴν κάμαρα τῆς Μαγδαληνῆς, ὁ 'Ολιβιέ ἔσπρωξε τὸ νέο μέσα. Ἡ ἐτοιμοθάνατη ἄκουσε τὸν κρότο πὸν ἔκανε ἡ πόρτα καὶ ἀνοῖγοντας τὰ μάτια της κύτταξε πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ καὶ ἔριξε μιὰ κραυγὴ ἄγριας χαρᾶς :

— Ἐσὺ !... Ἐσὺ !... Γιῶργο μου !... ἔξανάρθεις ! κ' ἄρχισε νὰ γελά, νὰ μιλά, νὰ ξεχάνῃ ὅλο τὸ φριχτὸ παρελθόν...

Ἄρπαιξε τὸ χεῖρι τοῦ νέου καὶ τὸ φίλησε λέγοντας :

— ἤξερα καλὰ πὼς δὲν μ' εἶχες ξεχάσει... πὼς μ' ἀγαποῦσες ἀκόμα... Ἄχ ! πόσο ὑποφέρω... Μὰ ὅχι δὲν ὑποφέρω πιά, ἀφοῦ εἶσαι ἐδῶ... Μ' ἀγαπᾷς, δὲν εἶνε ἔτσι ;... Τὶ καλὸς εἶσαι πὸν μὲ θυ-

μήθηκες καὶ ἤρθες... Τοῦλάχιστον θὰ μοῦρέσω νὰ πεθῶνω εὐτυχῆς... Τὰ μάτια τοῦ Γιῶργου δακρύσανε.

— Μὴ μ' ἀφίσης ! ξαναεἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ, δὲν θὰ χάσῃς πολλὴ ὥρα μαζί μου... Καὶ ἀπευθονομένη πρὸς τὸν 'Ολιβιέ συνεπλήρωσε :

— Εἶνε ὁ κύριος Γιῶργος Ντὲ Λαβερντέν. Βλέπετε πὼς εἶχα ἄδικο νὰ λέω πὼς δὲν μ' ἀγαποῦσε !... Ναὶ, ναὶ μ' ἀγαπᾷ ! Τώρα τὸ νοιώθω καὶ ἐγὼ πὼς δὲν μπορούσε νὰ μὲ παντρευθῇ... γιατί ἡ φανίλια του καὶ τὸνομά του... Ἄλλοιμονο ! εἶχα κτυτᾶξει πολὺ ὑψηλὰ ἐγὼ ἡ φτωχὴ κόρη...

Ἄρχισε νὰ ἀναπνέει δύσκολα Προσπάθησε ἐπίσης νὰ σηκοθῇ μὰ δὲν μπόρεσε... Ὁ θάνατος πλησίαζε σκληρὸς, ἀμελίκτος...

Σὲ λιγάκι δὲ μιλοῦσε πιά... Ἐσφιγγε μόνον εὐχαριστικὴ τὸ χεῖρι τοῦ νέου... Προσπάθησε νὰ τὸ φερῇ ἔξαφνα στὰ χεῖλι της, μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμη...

— Γιῶργο ! εἶπε ἔξαφνα μὲ μιὰ σβυσμένη φωνή... Γιῶργο ! εὐχαριστῶ... εἶμαι εὐτυχῆς... Σ' ἀγαπῶ ! καὶ ξεψύχησε...

'Ο Γιῶργος ἔριξε μιὰ τρομαγμένη φωνὴ, σηκώθηκε καὶ κύτταξε τὸν 'Ολιβιέ.

— Πέθανε ; τὸν ρώτησε.

'Ο 'Ολιβιέ σίμως τὸν κρεβάτι, καὶ τοῦ εἶπε :

— Ναὶ ! ἰπέθανε !... καὶ προχωρῶντας στὸ νέο μὲ ὕφος ἀπειλητικὸ συμπλήρωσε :

— Τώρα πηγαινετε ! Δὲν ἔχετε πιά δουλειὰ ἐδῶ μέσα ! δὲν καταλείψετε πὼς τὴν ἀγαποῦσα ;

Καὶ γονατίζοντας ἄρχισε νὰ κλαίῃ...

Paul Mauroy

Στὸ προσεχὲς φύλλον

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Γεμάτα πνεῦμα, γεμάτα ἐνδιαφέρον. Γεγονότα πρόσωπα καὶ πράγματα παροῦν διὰ τῶν σελίδων των. Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κανεὶς πὸν νὰ μὴ τὰ διαβάσῃ...